

Вечір пам'яті в ЦСПР, присвячений Дню перемоги

7 травня, в Києво-Святошинському центрі соціально-психологічної реабілітації населення (директор – Ангеліна Лахтадир) відбувся пісенно-поетичний вечір пам'яті, присвячений Дню Перемоги.

– Пам'ять завжди повинна залишатися з нами. Пам'ять про Велику Вітчизняну війну об'єднує всіх нас. І тих, хто воював на фронті чи в партизанському загоні, і тих, хто працював в тилу, і тих, хто втратив своїх близьких, рідних, друзів, і тих, хто був зовсім маленьким в ті роки, але пережив воєнне страхіття. І навіть тих, хто знає про війну лише з підручників історії... В День Перемоги ми згадуємо, перш за все, тих, чие життя забрала війна. А також низько вклоняємося і висловлюємо глибоку вдячність ветеранам війни. Тому що сьогодні ми як ніколи відчуваємо, яким дорогим для всіх нас є мир.

Саме такими словами відкрила захід директор Києво-Святошинського центру соціально-психологічної реабілітації Ангеліна Лахтадир... Усіх присутніх з наближенням Дня Перемоги привітали заступник міського голови Боярки Валерій Дубовецький; депутат Боярської міської ради, заслужений журналіст України, лауреат премії ім. В.Самійленка Ніна Харчук; заслужений вчитель України Альбіна Януш, настоятель

Свято-Покровського храму Української Автокефальної Православної Церкви протоієрей Дмитро Присяжний, голова Боярського мистецького братства Віталій Приймаченко...

І звучать вірші класиків, боярських поетів, гостей вечору. Про що? Про війну і мир, про любов і ненависть, про пекло фронтових доріг і серпанок стежини до рідного дому. А ще – про надії, які, не здійснившись, відлетіли у вічність, ставши легким зітханням цього весняного вітру у вишневому квіті та памороззю сивини на скронях матусі, яка все ще чекає синопка додому... Все те – у віршах євромайданівця Андрія Нечаєва, малярської поетеси Любові Осипенко, вишнівчанки Аліни Третьак, боярчанки Олени Новаковської, киянки Інни Ковальчук, обухівського поета Олександра Хмільовського та ветерана Великої Вітчизняної, нагородженого більше ніж 20 бойовими нагородами, полковника медичної служби Миколи Мартиновича Ткаченка...

І органічно переплітаються в тому вінку пам'яті та шани історія і сьогодення. Тому що продовженням прохання всіх солдатських матерів «Мальчики, мальчики, постарайтесь вернуться назад...» стає козацька пісня-клятва «А ми тую стрілецькую славу збережемо...» у виконанні вихованців Навчально-оздоровчого комплексу Київського військового ліцею ім. І.Богуна під керівництвом заслуженого артиста України

Віталія Свирида, яку змінює пісня на честь героїв Небесної сотні «З далекого краю лебеді летіли...»

Це не найурочистіший момент заходу – вітання ветеранів Великої Вітчизняної війни, присутніх в залі. Зокрема – Валентини Георгіївни Горбань, Григорія Ізраїлевича Гороховського, Євгена Григоровича Митрофанова... І ожили в спогадах ветеранів події тих пекельних років та реальне життя Боярки військової і повоєнної – сторінки нашої спільної історії-біографії, які забувати ми просто не маємо права...

Організаторами заходу стали його ведучий – Андрій Ткаченко та Києво-Святошинський центр соціально-психологічної реабілітації

населення за найактивнішої участі народного хору ветеранів праці та дітей війни «Надія» (художній керівник – Людмила Горлінська, музичний керівник – Анатолій Пузир), на основі концерту якого й була, власне, побудована програма заходу. А в ролі благодійника виступив підприємець, депутат Боярської міськради Андрій Арчаков, який забезпечив квіти для ветеранів та солодощі для ліцеїстів-богунівців.

Замість післямови

Заключний акорд заходу – «Молитва за Україну», яку зал виконує стоячи... Бо «пролита кров не змиється сльозою», бо пам'ять «захищає серцем поранених війною хлопчаків», бо «прости, солдате, що болять твої незагойні рани», бо «зернина миру важить більше, аніж полукіпок війни»... Бо від ветеранів війни «Вахту життя» приймають їхні внуки і правнуки...

За задумом Андрія Ткаченка, пісенний блок заходу складався з відомих пісень двох типів: воєнних років та на тему війни й миру. Щодо останніх, то тут не обійшлося без певних, навіть дещо курйозних несподіванок. Яскравим прикладом чого стала пісня на слова Євгена Євтушенко «Хотят ли русские войны?». Адже на питання, яке звучить рефреном в ній, однозначну відповідь дали... ні, не присутні в залі глядачі, а останні події найновітнішої історії нашої держави, яка просто зараз

творються на наших очах і за нашої участі.

Радислав КОКОДЗЕЙ, фото автора

Заклучна презентація ековиставки «Планета – наш дім»

29 квітня 2014 року в Києво-Святошинському ЦСПР відбулась заключна презентація ековиставки «Планета – наш дім». Цього разу глядачами виставки були найменші відвідувачі – учні 1-2 класів Боярської ЗОШ № 2. Окрім екологічної фотовиставки, дітки переглянули ряд тематичних роликів, спрямованих на збереження чистоти планети та економію енергоресурсів. Маленькі учасники заходу із захватом дивилися еко-мультики та активно включались в обговорення побаченого.

Як виховати свідомого громадянина

24 березня 2014 року у Боярській ЗОШ І-ІІІ ст. № 1 відбулася педагогічна рада з виховної роботи «Громадянське виховання як

чинник соціалізації учнівської молоді». Учителі школи жваво обговорювали одне з найактуальніших питань сьогодення – як виховати свідомого громадянина держави. Вела нараду заступник директора з виховної роботи Ірина Борзенець, котра наголосила, що в наш неспокійний час суспільство народжує нову людину. І саме від учителів багато в чому залежить, яким буде громадянин незалежної України.

На педраді було обговорено концептуальну соціалізацію, важливість формування громадянської відповідальності, відповідну роботу з дітьми початкових класів. Присутні дійшли висновку, що основними критеріями громадянського виховання має бути гуманізація, демократизація, рівноправність, партнерство, рівнообов'язковість партнерів (учня та вчителя), позитивна налаштованість, милосердя. Зупинилися і на особливій ролі шкільної соціально-психологічної служби, котра поміж іншим повинна доносити до вчителів інформацію про вікові психологічні особливості дітей. Говорили й про роль учнівського парламенту у вихованні майбутніх керівників.

Серед доповідачів була директор Києво-Святошинського центру соціально-психологічної реабілітації населення Ангеліна Лахтадир, котра наголосила на тому, що ознакою успішної соціалізації особистості є її готовність взаємодіяти з соціумом, знайти своє місце в суспільстві, вписатись у нього. Юність – це та пора, котра недаремно вважається особливо напруженою і небезпечною, оскільки кожна особистість самостійно вирішує, до якої спільноти пристати. І завдання дорослих – підказати, залучити до корисної діяльності, попередити про небезпеки. Процес формування громадянина – це процес розвитку такої особистості, в якій органічно поєднуються високі моральні чесноти, громадянська зрілість, патріотизм, професійна компетентність, активність, творчі нахили, почуття обов'язку й відповідальності перед суспільством, перед Батьківщиною.

Ангеліна Миколаївна показала відеопрезентацію про діяльність Центру реабілітації населення по соціалізації молодих людей,

поділилася здобутками спеціалістів ЦСПР у формуванні соціальної активності та відповідальності за свої вчинки. Психологи, соціальні педагоги і соціальні працівники підходять до питання соціалізації комплексно і формують у молодих людей лідерські якості, високу самооцінку, вміння спілкуватися, ефективно розв'язувати конфлікти, уникати небезпек, котрі чатують на них у соціумі. Молодь пізнає основи командної взаємодії, набуває вміння спілкуватися між собою, а також із дорослими, у тому числі з чиновниками. Це відбувається під час бесід і тренінгових занять, але головне – в ході реальної соціально корисної діяльності. Молоді люди об'єднуються у молодіжні клуби, розробляють та реалізують соціальні міні-проекти, беруть участь у благодійних акціях, молодіжних форумах, флеш-мобах тощо. Вчасна і ефективна соціалізація молодих людей – це наше спільне завдання.

Актуальні питання пенсійного забезпечення

21 березня 2014 року у приміщенні Києво-Святошинського центру соціально-психологічної реабілітації населення відбувся практичний семінар на тему «Актуальні питання пенсійного забезпечення». Співорганізатори заходу –Управління пенсійного фонду Києво-Святошинського району, ЦСПР, Боярська міська рада. Серед запрошених були бухгалтери, керівники відділів кадрів, представники громадськості. Доповідач – заступниця начальника Управління пенсійного фонду Тетяна Поліщук – зупинилася на найбільш важливих питаннях пенсійного забезпечення. На заході були присутні заступник Боярського міського голови Валерій

Дубовецький, керуюча справами міської ради Марія Рябошапка, директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир, представники Боярських шкіл, Київської обласної дитячої лікарні, водоканалу, Боярського МНВК, Будинку дитини, КНВП «Освіта», Боярської ЛДС, краєзнавчого музею тощо.

Поліщук Т.В. в доступній формі донесла до слухачів актуальну інформацію з питань пенсійного забезпечення, чітко і зрозуміло відповіла на численні питання.

Ось далеко не повний перелік тем, що розглядалися: порядок підготовки документів для оформлення пенсії; нарахування загального стажу студентам; розмір надбавок, їх види; порядок нарахування пенсій громадянам, які певний період працювали за кордоном, залишаючись громадянами України; нарахування пенсій чорнобильцям, біженцям; мінімальні та максимальні пенсії; показники середньої зарплати, які застосовуються для розрахунку пенсії ; види пенсій; обчислення пенсій у 2014 році та інші питання Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Присутні щиро подякували Тетяні Василівні за важливу інформацію та наголосили на тому, що подібні зустрічі вкрай необхідні. В рамках співпраці Центру, Управління ПФ та БМР було досягнуто домовленість і надалі проводити подібні семінари з тим, щоб максимально інформувати громадян з питань пенсійного забезпечення. Наступна зустріч відбудеться з молоддю: вже сьогодні молоді люди повинні знати нові можливості пенсійного забезпечення, щоб розраховувати в майбутньому на гідну пенсію. Зустріч відбудеться в квітні в приміщенні ЦСПР. Слідкуйте за нашими оголошеннями.

Інформаційно-аналітична служба ЦСПР

У ЦСПР вшановували Т.Г.Шевченка

12 березня, в Боярці, в приміщенні Центру соціально-психологічної реабілітації населення (директор – Ангеліна Лахтадир) відбулося урочисте вшанування Т.Г. Швченка літературно-музичною композицією «Поет живе в серцях свого народу!..»

Втім, «літературно-музична композиція» – то лише «протокольна» назва заходу. Тому що лише цим вшанування пам'яті Великого Кобзаря не обмежалося. По своїй суті то був урок єднання душі урок пам'яті: в який час ми живемо і ким, власне, є ми – українці... Урок тим більш цінний, що проводили його талановиті народні митці, під час якого вчили своїх земляків любити і пам'ятати...

Тому зрозуміле хвилювання директора Центру Ангеліни Миколаївни, яка й відкриває захід такими словами:

– Тарас Шевченко, відзначення 200-річчя з Дня народження якого сьогодні єднає всю Україну і всіх українців, – це людина, яка присвятила себе до останку українському народові. Найсвятіша мрія поетова – щоб ми з вами жили у незалежній суверенній державі. Щоб в Україні шанувалися українське слово, українська культура, українська історія. Щоб українці були щасливими під рідним мирним небом. Для нашої історії це дійсно унікальний факт, коли саме поет став не тільки символом боротьби за честь, справедливість, незалежність і суверенність, а й став символом всієї України. І я хочу згадати зараз лише один Шевченків рядок: «Обнімемося, брати мої...» Тому що поет закликав нас бути дружніми, любити свою державу, шанувати один одного і своїх предків. І тому сьогодні я всіх закликаю...

читати Шевченка, зачаровуватися його пророчими словами, які на сьогоднішній день дуже актуальні.

А настоятель Свято-Покровської парафії протоієрей Димитрій Присяжний згадав у своєму слові найцікавіші і найзагадковіші як для пересічного українця факти біографії Великого Кобзаря:

– Тарас Шевченко – це дійсно постать і всеукраїнського, і планетарного масштабу. Сталося так, що Богом дані таланти Тарас не закопав в землю. Свого часу вже тоді відомий художник Карл Брюллов був дуже здивований, чому Шевченко так часто малює смерть: Олександра Македонського, Богдана Хмельницького і багатьох інших історичних постатей. На що Тарас відповів: «Тільки в момент смерті можна зрозуміти, наскільки достойно людина прожила своє життя...» Саме ж ім'я «Тарасій» означає «бунтівливий». І це ім'я генетично відповідало суті постаті Шевченка, в якому поєдналися і опришки (один дідусь був в загонах Олекси Довбуша), і гайдамаки (другий дід – учасником гайдамацького руху), і співоча й талановита народна українська душа. Істинно, що рабів до раю не пускають. Тарас був вільним духом. 1 березня ми відвідали Шевченків край. Почали свій шлях з с. Моренці, а закінчили на Тарасовій горі в стародавньому Каневі. І я хочу розповісти вам про такий дивний феномен, про який мені розповів рік тому пан Ляховий – колишній директор музею Шевченка і колишній міністр культури. Коли в 1923 році було вирішено на могилі Тараса замість хреста спорудити йому пам'ятник, вирішили простежити, де ж саме знаходиться труна. Щоб не зачепити її, коли вбиватимуть в землю металеві стержні. Розкопали. Вирішили відкрити труну... Нагадую: це був 1923 рік, а упокоївся Тарас у 1861. Отже, відкрили труну і побачили... нетлінне тіло! Нібито Тарас Шевченко заснув тільки вчора... І ще пригадую один випадок – зцілення на могилі Шевченка хворої дитини, на якій лікарі вже поставили хрест... Одна із ознак святості – це нетлінність тіла після смерті... Може й дійсно колись Тарас Шевченко буде причислений до лику святих... Колись це дійсно станеться. Коли? Коли, як писав сам Шевченко, «оживе добра слава – слава України».

Вже саме оформлення святкової зали стало першим акордом заходу. Адже того дня саме тут була розгорнута виставка малюнків на тему життєвого та творчого шляху, ілюстрацій до творів поета, присвячена 200-річчю Т.Г.Шевченка: малюнки вихованців Навчально-оздоровчого комплексу Київського військового ліцею імені І.Богуна, картини зі шкіри майстра декоративно-прикладного мистецтва Ніни Михайлівни Знови та роботи боярського художника Володимира Івановича Відеречка. Щодо останніх, то найбільш вдалими сам автор вважає нові роботи, на яких поєдналися полум'яне слово поетове, історичне минуле України та її сьогодення. Це і українець біля розбитого корита на роздоріжжі «Європа – Азія – митний союз – Євросоюз» під величезним годинником, який невпинно відлічує час, і селянин під Олександрійським стовпом з простягнутою в руці шапкою, який не бачить, куди вказує булавою Богдан Хмельницький, і козак-українець під вентилям на газовій трубі, до якого тягнеться рука в перснях-діамантах...

Основу ж власне літературно-музичної композиції становив концерт, підготовлений Народним хором ветеранів праці та дітей війни «Надія» (художній керівник – Людмила Горлінська, концертмейстер – Анатолій Пузир). В програмі концерту прозвучали пісні на слова з поем Т.Г.Шевченка «Причинна», «Тарасова ніч», «Тополя», «Думка». А пісню «Лелеченьки» хор присвятив героям Майдану – «Небесній сотні»...

– Це – абсолютно новий репертуар, – схвильовано коментує почуте боярський поет і художник Андрій Ткаченко, – з якого, без будь-якого перебільшення можна сказати, почнеться нова віха в біографії «Надії». Мабуть, Ви не знаєте, що місце для репетицій – трапезну палату! – надав хору о. Димитрій Присяжний, а перший виступ хору з цією новою програмою відбувся 9 березня саме в Свято-Покровському храмі. Тож подивіться зараз на цих дійсно юних 70-80-річних хористок! Юних душею! Окрилених розумінням того, що їм є задля чого жити!

Також в програмі заходу прозвучали вірші Тараса Шевченка у

виконанні учениць Боярської ЗОШ №1, Андрія Ткаченка та авторські поезії Володимира Токовенка у виконанні автора. А справжньою родзинкою заходу став... голос бандури, яка промовляла до присутніх в руках Лілі Коваленко думками Шевченкових «Гайдамак»...

Найпотужніший – фінальний акорд заходу. Тому що звучить «Молитва за Україну», яку всі присутні виконують стоячи...

Радислав Кокодзей